

פרוץ מלחמת העצמאות היווה לגביו ציון-דרך. למרות שלא היה מעורב במילי-המה בצורה פעילה, נמנה על גרעין של השומר-הצעיר והצטרף לקיבוץ הראל. הי-חברות שלו בקיבוץ דחפה אותו, כאמון, לחפש את הקשר בין האמנות והתכונה. ומכאן אל הקשר אמנותי-פוליטיקה.

ייתכן שאותם ימים רחוקים בהראל, במחצית הראשונה של שנות ה-50, הולידו את תערוכת-הענק שלו בשנות השישים בונציה. בקאסל ובפירנצה, תערוכות ש-כולן מוקדשות בעקשנות לנושא השלום.

בנסיון שלו ליצור קשר בין אמנות ותכונה, חיפש שילוב אפקטיבי בין האמנות, וכך הגיע ללמוד תפאורה בבית-הספר לתיאטרון של הקאמרי. ברבות הימים ש-לב את עבודתו בתיאטרון עם עולם המחול. הוא עשה תפאורות ללהקת עינבל (שדרכה הכיר את מרתה גרהם, שהזמינה אותו לעשות תפאורה בניו-יורק). ואחר-כך היה ממקימי להקת בת-שבע.

„בסופו של דבר“, מספר קרוון, „התקור פה שבה עסקתי בתיאטרון, כולל תפאור-רות שעשיתי לפסטיבל הישראלי ולפסי-טיבל של פירנצה, היתה עבורי מעבדה של עבודה סביבתית, שהאדם משמש בה כקנה-מידה. הקשר בין האדם, הנמצא בת-נועה, עם הממד של התפאורה, יוצר חוויות צורניות למסתכל. תפאורה זה משהו מאד מוגדר, משהו אחר ממה שאני עושה כיום, למרות שהרבה פעמים ניסו להסביר את מה שאני עושה כתפאורה. אני חושב שזה חוסר-הבנה, מכיוון שכל עבודה שלי יוצאת מתוך המצב הספציפי הנתון, מתוך עולם אחר, סביבה אחרת.“

בשנת '56 יצא להשתלם בפירנצה ולמד שם פרסקו (ציור קיר). מתוך כוונה לעבוד במקומות ציבוריים ומתוך התנגדות חרי-פה למיסחור באמנות, כגון תערוכות ב-גלריות ואוספים פרטיים, „כל אותו גלגל שהוא מיסחר. היום אני לא חושב כך. היום אני חושב שזהו חלק מהעולם שבו אני חיים, ואי-אפשר להתכחש לו. אבל מצד שני זה הוביל אותי למה שאני עושה.“ הרעיון של אמנות עבור קהל היא

לייזר מעל לדואומו

כיפת ברונלסקי הקבועה בראש הקתדרלה של פירנצה, המבצר משקיף על העיר פירנצה עם כנסייתה ומיגדל הפעמונים שבנה ג'יוטו. למטה נמצאת הפיאצה הדיסיפוריה וצירת פסלי הרנסאנס.

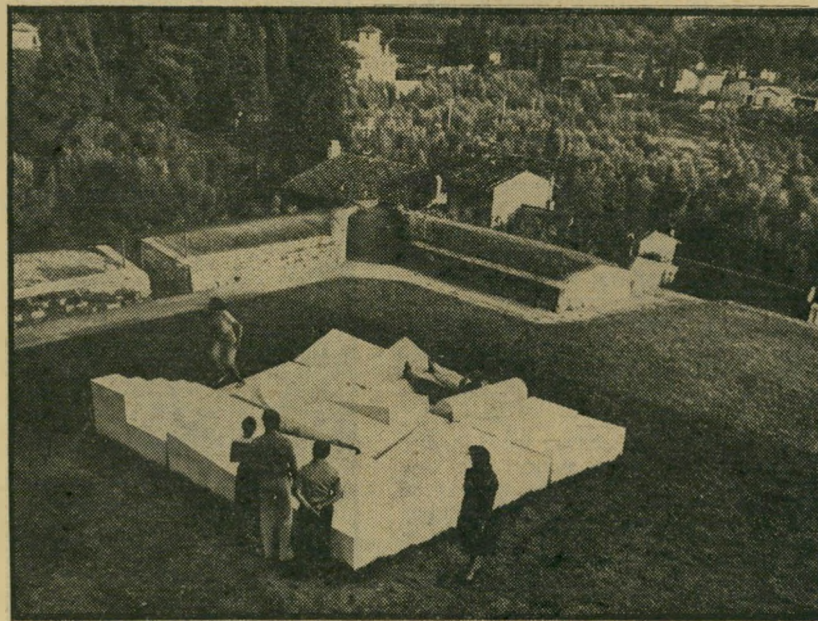
קרן לייזר בירוק זוהר נמתח ממב"ז לעבר צד הבלוודרה, שם מוצבות עבודותיו הפיסוליות של קרוון, לעבר

„כל עבודה שלי יוצאת מתוך המצב הספציפי של הסביבה שבה אני עובד. המצב מכתוב את הצורות, את החומרים, את אופי העבודה. מצב של תיאטרון זה לא מצב של כיכר, ומצב של כיכר זה לא (המשך בעמוד 44)“

הכיכר הפנימית של היכל-המישפט בתל-אביב, עשוי מבטון; קיר באולס-המליאה של הכנסת, עשוי מאבן; ואגדרתת חטיבת-הנגב, שנבנתה ליד באר-שבע. אנדרת-טה זו הקנתה לו שם בינלאומי, בהיותה אחת הסביבות הפיסוליות הגדולות והמעני-ינות שנעשו עד כה.

ב-1976 הוזמן להציג בביאנלה, שהיא אולימפיאדת-האמנויות הנערכת אחת לש-נתיים בונציה. הנושא של התערוכה היה סביבה, וקרוון בנה שם שתי עבודות שזכו בהצלחה בקנה-מידה בינלאומי. ספק אם איוה שהוא אמן ישראלי לפניו זכה בפיר-סום עולמי כה נרחב בביאנלה. לא היה עיתון או מבקר-אמנות שלא הזכיר את דני קרוון בנושאה אחת עם גדולי האמנים. שנטלו חלק בתערוכה. שטרן הגרמני כלל אותו בין ששת האמנים הבולטים בתערו-כה, ותחנות-טלוויזיה באירופה סקרו בהר-חבה את עבודתו.

בשנת 1977 הוזמן לבצע פרויקט בתע-רוכה בינלאומית אחרת: דוקומנטא 6, ש-נערכה בקאסל שבגרמניה. דוקומנטא היא תערוכת-היוקרה של האמנות העכשווית, והנהלתה הזמינה את קרוון להציג בתע-רוכה באופן ישיר, ללא קשר עם ייצוג מדיני (כפי שנעשה בביאנלה). ואף מימנה לו את בניית הפרוייקט. דבר זה נחשב כאחת הפסגות, שאמן יכול להגיע אליהן בתחום האמנות החדשנית.

„ירושלים עיר שלום“, זהו שמה של היצירה המורכבת מ-9 אלמנטים עשויים מבטון לבן. המקום מהווה מוקד משיכה לילדים, לאוהבים ולשוחררי שלום. למטה: דני קרוון ליד דגם „הסביבה הפיסולית“.

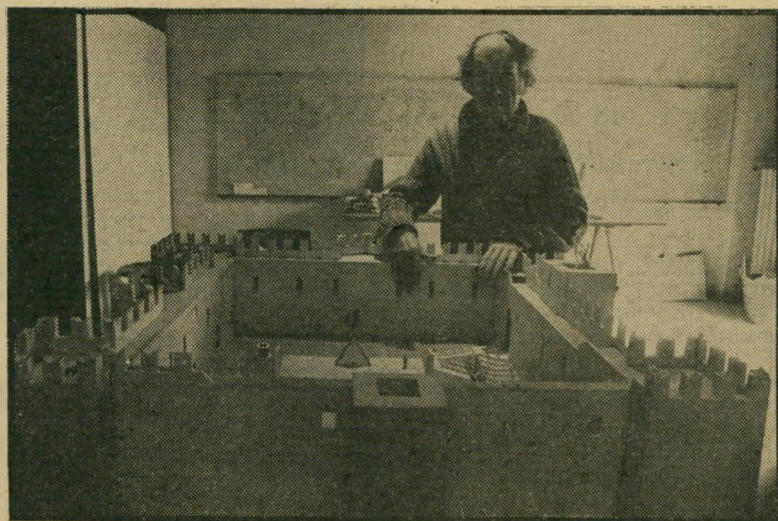
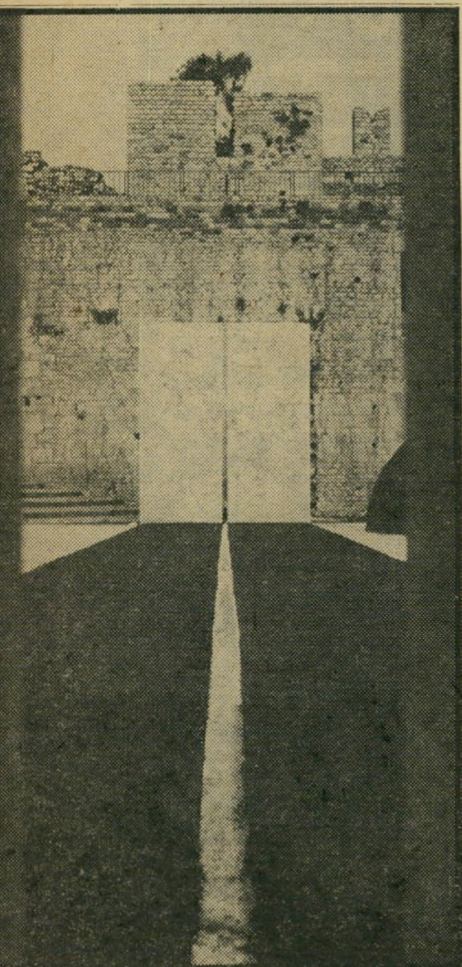
„ירושלים“

שהביאה אותו לאקדמיה של פירנצה כדי ללמוד את אמנות הפרסקו, שמשמעותה ציור על-גבי הטיח הלח במקומות הפתור-חים לציבור, כדוגמת ציירי הרנסאנס, שציוריהם קיר שלהם נראים בכנסיות-ענק.

„האמנות קורצת לחיים“

פ רסקו הוא חלק מהסביבה, אומר קרוון. „הוא לא רק דבר קישוטי הי-קשור למקום מסוים ולמיסגרת מסוימת, אלא אמנות שפורצת מהפנים אל החוץ. הי-חוץ גם פורץ אליה. יש חלקים של גופים בתוך הציור שנמצאים גם בחוץ. זוהי אמנות שעוברת מהדו-ממדי אל התלת-ממדי, המשתלבת עם הרחוב, כשהנעתי ארצה, ראיתי שאני לא יכול לעשות פרסקו, כי אין לי אותם חומרים, ולכן עברתי לעבוד בבטון, שהוא חלק מהבנייה, וכמהו האבן והאלומיניום.“

בין עבודותיו הבולטות של קרוון בארץ:

הזית הצומח בראש החומה של טירת-המושל שבפראטו, קבע את הצורות הפיסוליות של קרוון.